

[Glistrup]

cherer videre frem i retning af at få friere og friere afskrivningsregler, mindre og mindre kapitalvindingsskat. På den måde får vi et rigt Danmark, og et rigt Danmark er forudsætningen for at have socialt ordnede forhold.

Man kan nok så mange gange sige, at vi skal være som Pol Pot, eller hvad han hedder derovre i Kampuchea, og ikke som den fæle Reagan i USA, men immervæk lever de fattige mennesker nu bedre under kapitalismen end under den store broderskabsocialisme.

Saglighed er der ikke antydning af i SF's forslag, men der er selvfølgelig valgfæsk. SF har i mange år haft denne meget store monopolret til medierne, og man vil forføre befolkningen ved at påstå, at det her er socialt og godt, ligesom vi kender det i de forskellige fremtidsromaner: »Krig er fred« og »Uro er ro«, og hvad der nu ellers står, og som SF er ekspert i at sige. Derfor kan vi nok forvente, at det her giver bedre Gallup- og valgtal til SF, men det giver dårligere sociale tilstande i Danmark.

Det er det, der er indholdet af forslagene, når de bliver dissekeret, og da Fremskridtspartiet er mere interesseret i, at de fattige i Danmark har det godt, menigmand har det godt, end i, hvordan vores galluptal er, stemmer vi imod disse to lovforslag.

Elisabeth Arnold (RV):

På hr. Glistrups tale kunne det næsten lyde, som om hovedformålet med disse lovforslag skulle være at skåne de skatteydere, som spekulerede og kom til at lide tab, fordi de havde investeret i nogle anparter, som viste sig at give tab på længere sigt. Jeg er helt sikker på, at det ikke har været forslagsstillernes hensigt med disse forslag.

Jeg har ikke noget specielt tilovers for nødlidende anpartshavere, der har lidt tab. Jeg synes, det er helt i orden, hvis de spekulerer og ser, at deres investeringer ikke giver det udbytte, de havde forventet, men jeg synes ikke, man skal blande statskassen ind i det. Folk må selv bestemme, om de vil investere i anparter eller ej; de skal ikke have statstilskud til det.

Det Radikale Venstre ønsker ikke at holde liv i såkaldte anpartsfiduser, men vi ønsker heller ikke indgreb, der ikke er grundigt forberedt. Hvis disse lovforslag skulle virke allerede fra den nærmeste fremtid, skal vi i løbet af 5-6 arbejdsdage gennemføre dem her, og det tror jeg ikke vi kan overskue konsekvenserne af.

Vi afventer derfor også fra vores side det udvalgsarbejde, som skatteministeren har igangsat. Måske ender det med noget, der minder om disse lovforslag, det kan vi ikke vide på nuværende tidspunkt. Som sagt afventer vi udvalgsarbejdet og må derfor henvise lovforslagene til den tid.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Som så ofte i skattesager er Fremskridtspartiet enig med Det Radikale Venstre, efter at de har skiftet skatteordfører. Det er lige præcis det, som var budskabet fra vor side, nemlig at anpartshavere skal stilles fuldstændig på samme måde som andre.

Om der er én mand, der køber et skib eller noget andet inden for dette forslags område, en edb-maskine, eller hvad der kan være tale om, eller der er hundrede mand, der hver køber $\frac{1}{100}$, så skal de være fuldstændig præcis stillet på samme måde over for samfundet, og samfundet skal være aldeles neutralt. Det var det, den radikale ordfører sagde, og det var det, jeg sagde. Vi sagde det med forskellige betoning.

Det, der altså er indholdet i disse forslag, er det stik modsatte, nemlig at forskelsbehandlingen skal yderligere accelerere, sådan at man skader dem, der løfter i flok. Når der er 100 mand, der løfter samlet, skal de hver stilles dårligere, end hvis $\frac{1}{100}$ af dem investerer alene.

Den store bliver belønnet i SF's verden, og de små bliver skadet.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg synes, hr. Glistrup bragte en vis forvirring omkring det, fru Elisabeth Arnold sagde, og derfor vil jeg godt stille et spørgsmål til forståelse.

Jeg forstod nærmest fru Elisabeth Arnold sådan, at hun sagde: Hvis folk vil risikere deres penge, så skal de have lov. Hvis de vil købe anparter, så skal de have lov. Men det er altså deres egne penge, de skal risikere. Det er ikke mine penge. Det er ikke skatteministerens penge. Det er ikke hr. Glistrups penge. Det er anpartskøbernes egne penge, de må risikere, og ikke alle vi andres.

Hvis det var budskabet fra fru Elisabeth Arnold, så er jeg meget, meget enig.